

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **Z. F.**, zastoupená Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2016, č. j. 32 A 74/2014 – 41, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2016, č. j. 32 A 74/2014 - 41, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 4. 2013, č. j. OAM-864-7/TP-2013, byla žalobkyni podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podaná podle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobkyně je státním příslušníkem Ukrajiny, na území České republiky dosud neměla upraven pobyt. Dne 16. 1. 2013 požádala žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žádost žalobkyně byla zamítnuta, neboť žalobkyně nemá status rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců a nesplňovala podmínky pro udělení trvalého pobytu dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně vycházel ze zjištění, že žalobkyně dosud není a nebyla držitelkou pobytového oprávnění a na území nežila ve společné domácnosti s občanem Evropské unie; není rovněž odkázána na péči a výživu občana Evropské unie, neboť jí péči mohou poskytnout její dvě dcery, státní občanky Ukrajiny. Žalobkyně není osobou dlouhodobě zdravotně nezpůsobilou, ani osobou vyživovanou občanem Evropské unie a nelze ji proto považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 8. 2014, č. j. MV-87688-6/SO-2013, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Žalobkyně následně podala žalobu proti rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Brně, jenž ji rozsudkem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 32 A 74/2014 - 41, zamítl.

Žalobkyně (stěžovatelka) poté podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, ve které navrhla přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s.

V doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodnila svůj návrh tím, že má trvalé bydliště na Krymu, kde není situace z bezpečnostního hlediska ustálena. Stěžovatelka je vdova a celou svou nejbližší rodinu, tj. dvě dcery s rodinami, má na území České republiky. Žalobkyně poukázala na svůj nedobrá zdravotní stav, který vyžaduje každodenní starost a péči dcery M. S., s níž žalobkyně žije ve společné domácnosti. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by stěžovatelce bylo umožněno pobývat na území České republiky dle § 87y zákona o pobytu cizinců a nebyla by nucena odcestovat zpět na Krym. S ohledem na svůj věk a zdravotní stav potřebuje každodenní péči, kterou by jí však na Krymu neměl kdo zajistit, navíc by se na Krymu bez své rodiny cítila osamoceně.

Stěžovatelka dále poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2016, č. j. 5 Azs 174/2016 - 20, podle které může být pro výkon práva stěžovatele na spravedlivý proces nezbytné, aby mohl zůstat na území České republiky. K právu na spravedlivý proces totiž mimo jiné náleží i právo vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu pokyny. Stěžovatelka proto žádá, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku navrhla jeho zamítnutí, neboť měla za to, že zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu stěžovatelky nestaví nepřekonatelnou bariéru mezi ní a Českou republikou. Nebylo jí totiž uděleno pouze nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu jí však vystaven nebyl. Stěžovatelka si může požádat o pobytové oprávnění nižšího stupně, a ačkoliv samozřejmě nelze s absolutní jistotou předjímat výsledek takového správního řízení, je nutno podotknout, že stěžovatelka dosud nenarušila veřejný pořádek ani neobcházel zákon o pobytu cizinců. Dle žalované tak je nanejvýš pravděpodobné, že stěžovatelce bude pobytové oprávnění nižšího stupně uděleno, a nebude tak muset opustit svoji rodinu. Žalovaná se proto domnívá, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou splněny zákonné podmínky, neboť stěžovatelce bezprostředně nehrozí reálná závažná újma.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolomuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelkou a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

pokračování

Stěžovatelka, která přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na ní, aby konkretizovala a doložila (prokázala), jakou konkrétní újmu by pro ni výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74).

Stěžovatelka navrhuje přiznání odkladného účinku s ohledem na ochranu svých procesních práv a dále zejména na ochranu svého práva na respektování soukromého a rodinného života, do nichž by mělo být zasaženo v případě, že by byla nucena před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o věci samé opustit Českou republiku. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je ovšem přezkum rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým se zamítá žádost stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Důsledkem rozhodnutí žalované tedy bylo, že stěžovatelce nebyla udělena určitá konkrétní (vyšší) forma pobytového statusu (právního titulu pobytu na území České republiky). Nabytí právní moci tohoto rozhodnutí však nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by stěžovatelka byla státní mocí donucena území České republiky opustit. V daném případě totiž nejenže stěžovatelce dosud nebylo uloženo správní vyhoštění s vymezením doby, po kterou by jí nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, ale žalobou napadeným rozhodnutím jí ani nebylo odňato dosavadní pobytové oprávnění. Tím se nyní posuzovaná věc liší od případů, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o odnětí stávajícího pobytového oprávnění z důvodů, u nichž je patrné, že daný cizinec má malou šanci získat jiný typ pobytového statusu na území ČR, mají bezprostřední následek v podobě povinnosti cizince území ČR opustit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100). Jak konstatoval i krajský soud v rozsudku č. j. 32 A 74/2014 – 41, ze dne 31. 8. 2016, povolení k trvalému pobytu není jedinou možností, kterou může stěžovatelka využít k tomu, aby mohla žít v České republice se svojí rodinou. Nepřiznání nejvyššího pobytového oprávnění na území České republiky stěžovatelce nijak nebrání v tom, aby si další pobyt na území České republiky zajistila prostřednictvím jiného pobytového oprávnění. Z vyjádření žalované ostatně vyplývá, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka dosud nenarušila veřejný pořádek ani neobcházela zákon o pobytu cizinců, je v jejím případě nanejvýš pravděpodobné, že jí bude pobytové oprávnění nižšího stupně uděleno.

Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelkou tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku krajského soudu pro stěžovatelku samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jejích procesních právech ani na jejím právu na respektování soukromého a rodinného života. Není proto splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud proto podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti

(usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, právní věta publikována pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. listopadu 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předseda senátu